

ДРАГОМИР ШОШКИЋ

УМЕСТО ПРЕЛУДИЈА

Посуто – ал' једнако грем
Пиљећ у *дојађаја след...*
Прилажем хитро *ѝрилої блег*
За венац Муза – све у свем.

СПРАМ ДРХТАВОГ ЖИШКА ДУШЕ БЕСЛОВЕСНЕ

На покислом прамцу моје сиње барке
Трепери пламичак Душе бесловесне;
Из ледене тмице тек понекад љесне
Једарце дрхтаво – сломљене катарке.

Лебди врео лелуј – (То варљиво злато)
Да обасја миљем лице Непознатог.

О, Ти Вечна славо! – Просиј јасну ждраку
Над цептавим жишком – Вајним усред буре;
И бдиј многохвални – Док коб смртне уре
Не обзнани вапај жића на измаку –

Слављеног, а худог. – Зарад жудње која
(Одвећ непреболна) – цкли сред неспокоја.

Прости журбу Музо! – Поздрав теби (Аве!)
Ситно словце срицах – не држећ се метра;
Тек: чезнух (удесан) – да из чистог етра
Кликне надахнуће – Зов сумњиве славе.

Пре него процвили са Распећа рана:
„Приђи ломна Душо! – Грехом овенчана.”

МЕРА МИНИМУМА

Тиња, врла Музо! – (сапето у ланце)
У дну бића мога, суштаство супстанце;
Коб примисли нујне, над којом се вије
Усуд надахнућа – клица Поезије.

Због вишег разлога – (Раја или Пакла?)
Тек: Твоја се рука и мог пера такла.

Ал’ не уем (немушт) – мисао што врије
Подвести под строги закон Прозодије;
Ни разбуктат версе љувене Катрене,
Кад год те голицне Ерос Васељене.

Па сад слави свраку. – Из доље се чује
Како тупим перцем моје надвисује.

Прожет мамом риме петостопне Станце,
Сплетох се о варку хујне Асонанце;
Где већ зевка Вокал – (кроз простор и време)
Гордећи се чаром лажне дијадеме.

Наспрам Суште речи, врх Стожерног ума:
Мрво трошне Славе! – (Меро минимума!)

ВРЕМЕНА – ОВДЕ И САД

Између навода и краја навода –
„клокоће вода”.

То стилска згода сад је – с којом ћу,
упркос расулу, пред тебе штиоче – (једнако
следећ узвишен циљ поетски) да хрупим;
док још живахна је слуха и усхита пуна
Она што сврнула је пажњу мом преварном
чулу – мазно се подастирућ притворној
алхемији Духа.

Писалка што лебди у ваздуху се
сунуврати и рине у златни пакао вере
горуће (ко скалпел из руке хирурга сред
океана коже) – тек онда кад занос се
узвине и маску уобразиљи здере
пред лицем Демијурга.

Тад може да се множи тај мрски глас
таштине, док шири крила гиздав Ждребац
пут трона – фркћућ у пени. И на сва звона
објава стиже: таламбас горди да
хита ме у славу. – (Блиста се ловор
зелени – у мени.)

Кад одсев вечности долебде на жезло,
и верса ми пречистог уздиже се пев –
безусан Орфеј поста. У лиру му паук
уђе (грозив) – Тек: *сенка миѿске славе
осѿа...*
(Сижеа – ово сав је текст.)

Да. Бедно стање слике – поприлично јест;
но, досуђе такво скројише Бози.
Научих одмах једно: *да не љедам
йревише доле – на йроклейнике.*

Ал? – авај! Чврстина завета Музи се спузи,
кад будилник ко рогом Хипноса муну –
дунув у борије. Понизну снобделац тад
струну ми стули. Срозак заставе презрев –

на песничкој кули: исечак историје
– раван нули.

Мој целомудрени фантом илузије –
(на испољив јед) кад разбор склизну ми
у пад – из голе стварности кикотну се...
треснув ми у брк логичан след:

Таква су времена очајниче –
овде и сад!

*П. С. Не рецијте ово мојој грајој;
Она се куја у врлини.*